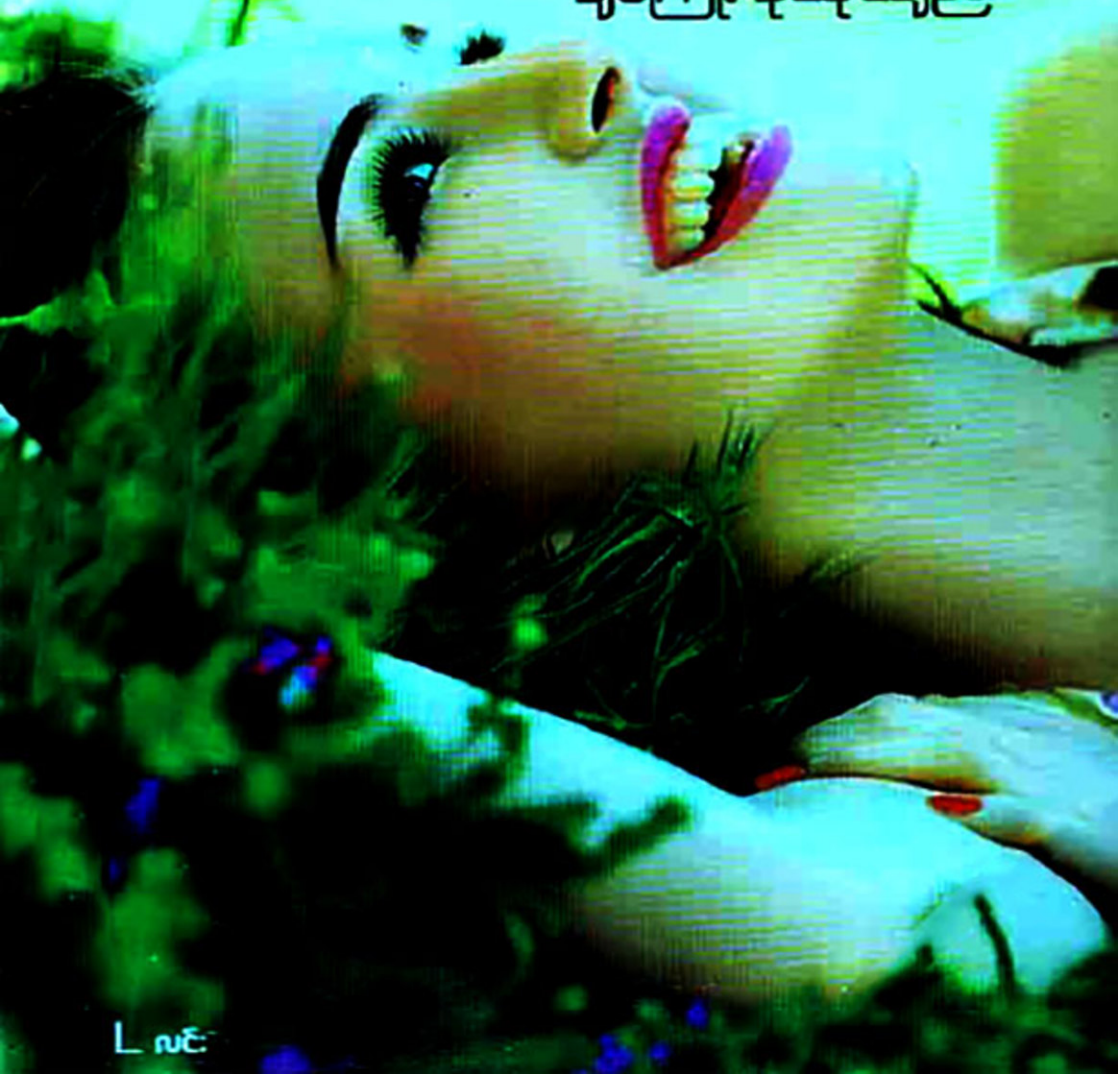

မိမိ
စာပေတိုက်

လမင်းမိုမို

ချစ်ကြီး ခိုင်ခိုင်ချည်

(၁)

"တီ... တီ"

နှစ်ချက် ခပ်ကျယ်ကျယ် ဆင့်တီးလိုက်သော ဟွန်းသံကြောင့် ထီးက လေးကို ရှေ့ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားရာမှ အနည်းငယ်လေး မပင့်ပြီး ရွှေက အသံလာရာဆီသို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ။

ချက်ချင်းပဲ ဒိတ်ခနဲ တုန်သွားသော ရင်နှင့် အတူ ခြေလှမ်းတွေပင် မှားမလိုဖြစ်ကာ ခလုတ်တိုက်တော့မလို တုံ့သွားရရင်း လျှောခနဲကျလာသော မှန်တစ်ဝက်အထက်က မျက်နှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို မျက်စောင်းလေး လှမ်းထိုးလိုက်မိပါသည်။ ။ မျက်ခုံးနှင့် မျက်လုံးလောက်သာ မြင်ရရုံနှင့် ပင် ပြီးတုံ့တုံ့ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာ ဆိုတာ သိသာအောင် သူ့မျက်လုံးတွေက ရီရွန်းနေသည်။ ။

ရွှေက နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ကာ "ဘာလဲ" ဆိုတဲ့ ပုံ မေးတစ်ချက်ဆတ် မေးလိုက် ပါသည်။ ။ မျက်ခုံးနှစ်ခုတို့ က စိတ်မရှည်သလို ညှို့သွားကာ မှန်က အောက်အထိ ဆက်လျှောကျ လာရင်း ဘာမထီက လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်း သူ့ဘက်သူ တဆတ်ဆတ်ကွေးလှုပ်ကာ လာခဲ့ဖို့ အချက်ပြ ခေါ်လေသည်။ ။

ရွှေက ဟိုရှေ့နားက ဖယ်ရီဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ဖယ်ရီကိုပါ သူ့သတိပြုမိအောင် ဖယ်ရီဘက်သို့ မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်ပြန်ပါသ

ည် ။ ဘာမထီက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်သွားပြီး ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ယမ်းသည် ။ ပြီးတော့ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ခေါ်သည် ။ မရဘူး လာခဲ့ပေါ့။

ရွှေသည် ရင်လေး တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ဘာလုပ်ရမယ်မသိ။ သူ့ကိုမြင်လျှင် ငယ်ငယ်က ကျောင်းတုန်းက ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ်တုန်းက ရင်ခုန်ခဲ့တဲ့ ပုံစံမျိုးအတိုင်း အမြဲတစေ ရင်တွေက ပရမ်းပတာ ခုန်ပေါက်လာမြဲထုံးစံသည် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့ အထိ မပျက်ယွင်းသေးပေ။

"တီ... တီ"

ဘာမထီက ဟွန်းကို တမင်တကာ အသံရှည်ကြီးဆွဲပြီး တီးလိုက်ပြန်ရာ ရွှေသည် လူတွေ သတိပြုမိမှာ ရှက်စွံ့စိတ်နှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ကမန်းကတန်းကြည့်ကာ ခြေပဲဆောင့်မိတော့မလိုနှင့် သူ့ကားနား အပြေးကလေးကပ်လာခဲ့ရပါတော့သည် ။

"ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

"တော်သေးတာပေါ့၊ နှစ်ယောက်လုံး အဝေးကနေပဲ Sign Language တွေနဲ့ ပြရင်း မိုးချုပ်သွားမလားလို့ ၊ တကယ်ပဲ"

"ဖယ်ရီထွက်တော့မယ်၊ ဘာလဲ ... ပြော ... မြန်မြန်ပြော"

"ဖယ်ရီကို နင့်ရဲ့ Sign Language နဲ့ သွားတော့လို့ လက်လှမ်းပြလိုက်၊ လာ ... ကားပေါ်တက်"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ဟာ ... ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ဖယ်ရီနဲ့ မလိုက်နဲ့ ၊ ဒါပဲလေ၊ ကဲ ... နင်ကြာနေတာနဲ့ ဟိုမှာ ဖယ်ရီကလှမ်းကြည့်နေပြီ"

ဘာမထို့ခေါင်းက ကားထဲက ထွက်လာကာ ဖယ်ရီဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လေလျှင် ရွှေသည် သူ့ခေါင်း မိုးစိုးမှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ထီးကို ကမန်းကတန်း သူ့ခေါင်းဘက်လုံအောင် တိုးရွှေ့မိုးပေးလိုက် ပါသည်။ ။ ဘာမထီက ပါးစပ်နား လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ကာကာ...

"သွားတော့ဗျို့ မလိုက်ဘူး သွားတော့ ... သွားတော့"

"ဟဲ့ ... ဘာမထီ"

"ဘာလဲ၊ လာပါဆို ... ကားပေါ်တက်ပါဆိုမှ ဟာ နင်က ပြောရဆိုရ သိပ်ကျပ်တာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ပြောမရဘူး၊ ဒီအတိုင်းသာ တစ်သက်လုံးဆိုရင် ငါတော့ လေကုန် အာပေါက်ရချည်ရဲ့ ၊ ကဲ ... တက်ပါ မမရဲ့ ၊ မိုးတွေရွာနေတာကို"

"ဖွဲဖွဲလေးပါ"

"ဖွဲဖွဲ ... သည်းသည်းလေ၊ နင် လက်လှမ်းပြလိုက် သွားတော့လို့ ၊ သူတို့ က ငါလှမ်းအော် ပေမယ့် သေချာရဲ့ လား အကဲခတ်နေတာ၊ ကဲ ... ကဲ ... မြန်မြန် အချိန်မရှိဘူး"

ဘာမထီက လက်ခုပ်နှစ်ဖက် တဖျပ်ဖျပ်တီးလျက် လော်ဆော်လိုက်လျှင် ရွှေသည် ကယောင် ကတမ်း ယောင်ယောင်မှားမှားနှင့် ပင် ထီးကို ပခုံးမှာ ညှပ်လိုက်ရင်း လက်တစ်ဖက်နှင့် သွားတော့ ... သွားတော့ဟု ဖယ်ရီဆီ လှမ်းလုပ်ပြလိုက်ရပါသည်။ ။

"အမယ်လေး ... သူ့မှာ ခြင်းတစ်ဖက် ထီးတစ်ဖက် အိတ်တစ်ဖက် ဆိုင်းလဲန်းဂွေ့ချ်က တစ်ဖက် ရှုပ်ယှက်ကိုခတ်နေတာပဲ၊ ကဲ ... တက်တော့၊ ဟိုဘက်ကိုသွား"

ရွှေသည် စိတ်ရှုပ်သော သက်ပြင်းလေးလည်း ချ ကတုန်ကယင်

သော ရင်ကလေးလည်း ဖို ဘာမထီစကားကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပင်
မငြင်းနိုင်ကာ ကားရဲ့ တစ်ဖက်ကို ပတ်လျက် ဘာမထီ လှမ်းဖွင့်လိုက်
သော ရှေ့ခန်းတံခါးမှ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ။ ဘာမထီက ရွှေ့လက်ထဲ
ကခြင်းကို လှမ်းယူကာ နောက်ခန်းခုံပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။ ။ ထီးကို
အဆစ်ချိုးပိတ်ကာ ခြေထောက်နား ချထားလိုက်ရင်း ...

"နင့်ကားတော့ ရေတွေစိုကုန်ပြီ"

"ကားကို ရေစိုတာ ဆန်းလို့ လား"

"ဪ ... ကားအတွင်းထဲကို ပြောတာ"

"နင်တစ်ယောက်လုံး ကားပေါ်ပါလာမှ တော့ ငါ့ကားအတွင်းထဲကို
ရေစိုရုံမကလို့ ရေပဲလျှံလျှံ ရေပဲမြုပ်မြုပ် ဘာမှ အရေးမကြီးတော့ဘူး၊
ကဲ ... ခါးပတ်ပတ်"

"ဟင် ... မဝတ်ချင်ပါဘူး"

"ဪ ... ဒီမိန်းကလေးတော့၊ ပတ်ပါဆို၊ ငါပတ်ပေးလိုက်ရမလား"

"ဟင် ... မလုပ်ပါနဲ့ "

ရွှေက ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ကမန်းကတန်း ပတ်လိုက်ပါသည်။ ။ ကား
မောင်းထွက်လာတဲ့ တိုင် အောင် ရင်တဒိတ်ဒိတ်က မငြိမ်နိုင်သေး။
အပျိုပေါက်လေးလည်း မဟုတ်တော့ပါဘဲနဲ့ ဒီအသက် ဒီအရွယ်
ဒီရင့်ကျက်မှုနဲ့ လည်း ဒီလူနဲ့ တွေ့ရင်ဖြင့် ဒီရင်က ခုန်ပေါက်ဆဲပါပဲ။

တကယ်တော့ ဘာမထီနှင့် ရွှေ ပြန်ဆုံတွေ့ဖြစ်တာ သိပ်မကြာသေး
ပါ။ အဲဒီ မကြာလှတဲ့ အချိန်ကာလ လပိုင်းအတွင်းမှာ ဘာမထီဟာ ဟိုး
အရင်ကလိုပဲ ရွှေရဲ့ နှလုံးသားတို့ ကို လှုပ်ရှားတုန်ခါ ပူနွေးစေအောင်
စေစားဖန်တီးနိုင်ပြန်တာ။ ရွှေသည် လက်ချောင်းလေးတွေချင်း ဆုပ်ယူ

က်ရင်း ငြိမ်သက်စွာပါလာသည်။ ။

"နင် ချမ်းနေတာလား၊ အဲကွန်း လျှော့ပေးရမလား"

"ဟင့်အင်း ... မချမ်းပါဘူး"

"ဒါဖြင့် လူက ဘာလို့ အတောင့် လိုက်လေး ဖြစ်နေရတာလဲ ... ဒီ ဒီ
ခွီ"

"နင်နော် ... ငါ့ဟာငါ ထိုင်နေတာကို သူက ရယ်စရာဖြစ်နေတယ်"

ဘာမထီက သူ့ခုံနံဘေးက မိန်းကလေးကို ရွန်းရွန်းစားစား လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"နင်ကလေး ခုချိန်ထိ စကားပြောတာဆိုတာ ကလေးကျနေတာပဲ၊ နင် ကျော်ဇော သိတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း ... သိတယ်၊ ဟို ... ၀၀ကောင်လေး"

"ကျော်ဇောတို့ နဲ့ ငါနဲ့ ဆို အမြဲငြင်းခုံရတယ်၊ နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး"

"ဟင် ... ဘာကိုလဲ"

"သူတို့ က ပြောတယ်၊ နင်က ဒီပြုးတိပြုးကြောင် ဘုမသိဘမသိ ပေကလတ်ပုံစံကို တမင်ပဲလုပ်ပြီး ဖန်တီးယူထားတာတဲ့ ၊ ငါက မဟုတ်ဘူး အဲဒါ အစစ်လို့ ၊ ကျောင်းတုန်းကတည်းက ငြင်းလာခဲ့ကြတာ အခု ပြန်ဆိုကြတော့လည်း ငြင်းတုန်းပဲ၊ ကျော်ဇောက ပြောတယ်၊ နင်က အအပတုံးလေး မဟုတ်ဘူး ၊ လောကကြီးအကြောင်း သိမြင်ရင့်ကျက်မှု ရှိပြီးသားတဲ့ ၊ နင်မသိဘူး ထင်ရတာတွေ နင်အကုန်သိတယ်တဲ့ ၊ ယုန်ကလေးလို အပြစ်မသိတဲ့ အဖြူအစင်လေးတော့ မဟုတ်ဘူး တဲ့ လေ၊ နင်ဒေါသဖြစ်ရင်လည်း အရမ်းကြောက်ဖို့ ကောင်းတာတဲ့ ၊ ဒီကောင်နဲ့ နင်

ဒီကြားထဲမှာ ဆုံနေကြလို့ လား"

ရွှေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိပါသည်။ ။

"သူပြောတာ ဟုတ်တာတွေလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ငါ အအပတုံးလေး မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ လောကကြီးအကြောင်းလည်း ဒီအရွယ်ရောက်မှ တော့ ငါ သိသင့်သလောက် သိပြီပေါ့ဟာ၊ ငါ အဖြူအစင်လေး ဟုတ်မ ဟုတ်တော့ ကိုယ့်ဘာသာလည်း ကိုယ်သိပ်မသိပါဘူး၊ ငါလည်း ပုထုဇဉ် လူသားတွေအားလုံးအတိုင်း မနာလိုတတ်တယ်၊ စိတ်ပုပ်တတ်တယ်၊ ဒေါသဖြစ်တတ်တယ်၊ အပြစ် ဆိုတာလည်း ... လူပဲ ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ ဒီမျက်နှာပုံစံကတော့ သူ့ဟာသူ ဖြစ်နေ တာလေ၊ ငါ ဟန်ဆောင်မထားပါဘူး"

"ငါ သိတာပေါ့ဟာ၊ နေပါဦး ဖြေဦးလေ၊ ကျော်ဇောနဲ့ နင်နဲ့ က ဒီကြားထဲ ဆက်သွယ် ရင်းနှီးမှုရှိလား"

"ရင်းတော့ မရင်းနှီးဘူးလေ၊ ဒီလိုပဲ မကြာ မကြာလေးတော့ အမှတ် တမဲ့ တွေ့တတ်ပါတယ်၊ ဟိုးတစ်နှစ်က ငါ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖြစ်တဲ့ အချိန်တုန်းက ကျော်ဇောတို့ က ဘေးနားမှာ ဘီယာဆိုင် ဖွင့်ထားတာလေ၊ ငါတို့ အလုပ်ပြန်ချိန် ငါးနာရီ ခြောက်နာရီဆို သူတို့ ဆိုင်မှာ ယောက်ျားတွေက မူးစတောင် ပြုနေပြီ၊ တချို့မိန်းကလေးတွေ ဝမ်းရေးအတွက် အလုပ်ခွင်ကနေ အိမ်ပြန်မရောက်သေးခင် တချို့ယောက်ျားလေးတွေ အားအားယားယားနဲ့ ဘီယာဆိုင်ထိုင် အပန်းဖြေနေကြပြီဟ ရယ်ရတယ်နော် ...

သူတို့ ဆိုင်ရှေ့ကဖြတ်ရင် မူးနေတဲ့ လူတွေက စတာနောက်တာ ခံရတယ်လေ၊ တစ်ခါကျတော့ ငါသည်းမခံနိုင်တာနဲ့ အဲဒီလူတစ်ယောက်ကို လမ်းဘေးကအုတ်ခဲကျိုးနဲ့ ကောက်ပေါက်လိုက်တာ"

"ဟင် ... အုတ်ခဲနဲ့ ... ဟား ဟား၊ နင်ကလည်း ဟာ ... ရွှေရာ"

"ဟုတ်တယ်လေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှမချင်း မစာမနာ
စော်ကားမော်ကား ပြောတာကိုး၊ ငြိမ်ခံနေရင် နောင်လည်း ပြောနေ
တော့မှာ ပေါ့၊ မိန်းမသားတွေကို စော်ကားတဲ့ ယောက်ျားတွေဆို ငါ သိပ်
မုန်းတယ် ဘာမထီ၊ အဲဒီတုန်းက ငါ ဒေါသကြီးတာကို ကျော်ဇော မြင်ဖူး
သွားလို့ ပြောတာဖြစ်မှာ ပေါ့ ... အဟင်း"

ဘာမထီက ရွှေ့မျက်နှာကလေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ အလုပ်ပြ
န်ချိန်မို့ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားတဲ့ ရွှေ့မျက်နှာကလေးဟာ အပြင်အ
ဆင် အခြယ်အသလည်း မရှိ၊ ဆီပြန်ကာ ပကတိ နဂိုနေ ပြောင်ရှင်းနေ
သည်။ ။ နောက်ကို ဆွဲစည်းထားတဲ့ ဆံပင်တိုလေးတချို့က စည်းမမိကာ
လွတ်တချို့၊ ဝဲတချို့ ကပိုကရို။ မျက်လုံးဝိုင်း နှုတ်ခမ်းထူလေးနှင့် ဘာမှ
န်းမသိ ချစ်ဖို့ ကောင်းသော ရွှေ့မျက်နှာကလေးကို
ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာမထီ ချစ်စနိုးရှိလှပါသည်။ ။ ဆယ်တန်းတု
န်းက ရည်းစားစာလေးတောင် စာအုပ်ကြားညှပ်ကာ ပေးဖူးခဲ့ပါရဲ့ ။ ဘာ
အဖြေမှ မရခဲ့ခင် ဆယ်တန်း ဖြေဆိုအပြီးမှာ သူတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝေး
ကွာသွားခဲ့တာ။

"နင့်အလုပ်က အဆင်ပြေရဲ့ လား ရွှေ"

"ပြေတယ်လေ၊ မပင်ပန်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီကုမ္ပဏီက ငါတို့
ကျောင်းတုန်းက မိုးသော် နင်မှတ်မိလား၊ သူ့အဖေ ကုမ္ပဏီလေ၊ အလုပ်
က ငါ့ဟာငါ ရတာ၊ မိုးသော်တောင် မသိပါဘူး၊ မိုးသော်ကလည်း
ဒီရုံးမှာ မလုပ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ သူ ရုံးကို သူ့အဖေဆီလာရင်တောင်
သူ နှုတ်ဆက်မှာ စိုးလို့ သူဌေးသားနဲ့ သိနေတယ် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ငါ့မှာ ပု
န်းပြီးကွယ်ပြီး နေရတယ်၊ သူ့အဖေ ကလည်း သဘောကောင်းတယ်၊ ငါ

က ဒီရုံးမှာ စာရင်းကိုင်အစ်မကြီးရဲ့ လက်ထောက်လေ၊ ငါစာရင်း တွေ
ဇယားတွေ လုပ်ပေးရတယ်၊ ဒါပါပဲ၊ မှားသွားရင် အဆူခံရတာကလွဲလို့
အဆင်မပြေတာ မရှိပါဘူးဟ"

ဘာမထီက ရွှေ့ကို ကြင်ကြင်နာနာ ပြုံးကြည့်ရင်း ...

"နင် လခဘယ်လောက်ရလဲ၊ အဲ ... ငါမေးတာ ရိုင်းများ ရိုင်းလား"

"မရိုင်းပါဘူးဟာ မေးလို့ ရပါတယ်၊ တစ်သိန်းရှစ်သောင်း၊ အဲဒါ နှစ်
လပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီ အရင်က တစ်သိန်းခွဲပဲ ရတာလေ၊ အခု ငါ့ကို လ
စာတိုးပေးထားတာ နှစ်လရှိပြီ၊ နင်ကော လခဘယ်လောက်ရလဲ"

ဘာမထီက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ တဟက်ဟက် ရယ်လိုက်ရင်း
...

"နင်က ငါ လခဘယ်လောက်ရလဲ မေးရအောင် ငါ ဘာအလုပ်လုပ်
လဲ သိလို့ လား"

"မသိဘူးလေ ... ပြောပြလေ"

"နင့်ကို ပြန်တွေ့တာ သုံးလပြည့်တော့မယ်၊ ခုထိ
ငါဘာလုပ်လဲလည်း တစ်ခါမှ မမေးဘူး၊ နင့်ကြည့်ရတာ စိတ်မဝင်စား
တဲ့ ပုံနဲ့ "

"မမေးတာက ဟိုလေ ... နင်က သူဌေးပုံ ပေါက်နေတယ်ဆိုတော့
လေ၊ ငါကမေးရမှာ အားနာသလိုလို ရှိန်သလိုလို ဖြစ်နေလို့ ပါ၊ စိတ်မဝ
င်စားလို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့၊ သိချင်တာပေါ့၊ မေးရ
င်ကောင်းပါ့မလားလို့ ပါ၊ ခုမှ နင်မေးလို့ စကားစရပြီး ငါလည်း မေးတာ
"

"ဒေဝီက နင့်ကို မပြောပြဘူးလား ငါ့အကြောင်း"

"ဟင့်အင်း၊ ဒေဝီက ငါနဲ့ အမြဲမတွေ့ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေမှ သူက လာတာ၊ သူ့ဆီလည်း ငါ မသွားချင်ပါဘူး၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးပဲ လေ၊ ဟိုးအရင် ငယ်ငယ်ကတည်းကလည်း သူနဲ့ ငါက အမြဲတမ်း တည့် နေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ"

ရွှေမျက်နှာလေးက မှုန်တေတေ ဖြစ်လာရင်း ...

"သူက ... သူကတစ်မျိုးပါဟာ၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ သူ့ကို ငါသိပ်စိတ် ကုန်တာပဲ၊ အခုဆို သူက သူ့ကားလေးသူမောင်းပြီး ထည်ထည်ဝါဝါ အ ဆင့်မြင့်မြင့်နဲ့ ငါနဲ့ စကားပြောရင်တောင် တစ်မျိုး ပဲ၊ တစ်လတစ်ခါ လောက်ပဲ အိမ်လာတာပါ၊ နောက်ဆုံးလာတုန်းကတော့မေးတယ်၊ ဘာ မထိနဲ့ တွေ့လားတဲ့ ၊ ငါကတွေ့တယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ သူနဲ့ လည်း တွေ့တယ်တဲ့ ၊ ကြည့်ကျက်နေနော်တဲ့ ၊ အဖေက ဘာမထိုကို ကြည့်လို့ ရ တာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ "

"ဟင် ... နင့်အဖေက ငါ့ကို ဘာလို့ ကြည့်မရတာလဲ ရွှေရယ်"

"ဟိုလေ ... ဟိုးငယ်ငယ်က နင် ငါ့နောက်က လိုက်လာတာတို့ ၊ ငါ တို့ အိမ်ရှေ့က တမင်တကာ ဖြတ်တာတို့ ၊ ဟို ... အဲဒါမျိုးတွေလေ၊ အဲဒါ ကို ဒေဝီက အဖေ့ကိုတိုင်တော့ အဖေက ဒေါက်တာတာပေါ့၊ ငါ့ကိုလည်း ဆူတာပေါ့၊ နင် ငါတို့ လမ်းထဲဝင်လာတာနဲ့ အဖေအပြင်က ပြန်လာတာ ဆုံရင် နင့်ကို ဘုကြည့်၊ကြည့်တယ် မဟုတ်လား"

"အာ ... ဒါက နှစ်ပေါင်းကြာရှည် ပဝေသဏီကဟာတွေပဲ၊ အဲဒီတုန်းက အဲဒီတုန်းပေါ့၊ နင်ရော ငါတို့ ရော ငယ်သေးတော့ နင့်အ ဖေက ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ၊ အခုက အခုလေ၊ ငါ့ကို ကြည့်မရစရာ ဘာရှိ လို့ လဲ၊ မှတ်မိချင်မှ တောင် မှတ်မိမှာ "

"မသိဘူးလေ၊ ဒေဝီ ပြောတာကို ပြောပြတာ"

"နင်ကလည်း နင့်အဖေရဲ့ သဘောထားကို ဒေဝီပြောမှ ပဲ နင်က သိစရာလား"

"ဟဲ့ ... သူဦးလေးပဲလေ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က ပိုတောင်စည်းလုံးသေး၊ အဖေကလည်း ဒေဝီလာရင် ပြုံးလို့ ရှင်လို့ သဘောတွေကျလို့ ၊ အရက်ပုလင်း အကောင်းစား ယူယူလာတတ်တာကိုး၊ သူတူမကိုလည်း သူသိပ်အထင်ကြီးတာ၊ ငါ့ကိုလည်း အမြဲယှဉ်ပြောပြီး ဒေဝီက တော်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ အေးပါ ... သူတူမဒေဝီက တော်ပါတယ်လေ၊ ဟုတ်ပါတယ်"

နုတ်ခမ်းလေး တမင်မဲ့ရဲ့ကာ ပြောနေသော ရွှေပုံစံကို ရယ်ချင် အသည်းယားကာ ချစ်စနိုးနှင့် ဘာမထိက ရွှေခေါင်းကို တစ်ချက်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့"

ယိုင်သွားသောခေါင်းကို ပြန်မတ်ရင်း ရွှေက ရယ်ဟဟနှင့် ဘာမထီကို ထုရိုက်တော့မလို လက်ကလေးမြှောက်တက် လာပြီးမှ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ ။ သူတွန်းလိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ့လက်နဲ့ လာထိလိုက်တဲ့ အတွက် မူးမိုက်တောင်သွားချင်ပါရဲ့။ ။

"ဒါဆို နင့်အဖေကို ငါလည်း အရက်ပုလင်း အကောင်းစားတွေ လက်ဆောင်လာပေးဦးမှ ပဲ၊ ဒါမှ ငါ့ကိုပါ တော်တယ်ဖြစ်သွားအောင်"

"တူတူ ... တူတူ"

"ခဏနော်"

ရွှေက ဘာမထီထံ လှည့်ခွင့်ပန်ရင်း သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ဖုန်းလေးကိုဖွင့်ကာ နားနားကပ် လိုက်ပါသည်။ ။

"ဟဲလို ... အဖေ ... ဟုတ်"

"ရွှေ ပြန်လာနေပြီလား၊ ကားပေါ်မှာ လား"

"ဟုတ်အဖေ ... ဟုတ်ကဲ့ လာနေပြီ"

"ဖြူဥလေး နေသိပ်မကောင်းဘူး၊ ကျောင်းအပြန် မိုးမိ လာပြီး နှာတချေချေ ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ်လည်း နွေးတယ်၊ ဆေးခန်းပြရမလား မသိဘူး၊ ဘယ်မှ ဝင်မနေနဲ့ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့"

"ဟုတ် အဖေ၊ ဘယ်မှ မဝင်ပါဘူး၊ ရောက်တော့မှာ ပါ"

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွား၍ ရွှေလည်း ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်လျှင် ဘာမထီက မျက်ခုံးတွေတွန့်ရှုံ့ ခေါင်းကို ဖွပ်လိုက်ရင်း ...

"ဘာလို့ မဝင်ရမှာ လဲ၊ မိုးအေးအေးနဲ့ နင့်ကိုခေါ်ပြီး ကိုရီးယားဆိုင်မှာ ရာမဲ့ဝင်စားမလို့ ဟာ နင်ကလည်း "

"အာ ... မရတော့ဘူး ဘာမထီရဲ့ ၊ ဖြူဥ နေမကောင်းလို့ တဲ့ "

"ဘယ်သူလဲ ဖြူဥ ဆိုတာ"

"ဖြူဥ ဆိုတာ ငါ့ညီမလေး ဆိုပါတော့၊ အမိုး မွေးစားထားခဲ့တဲ့ ကလေးလေးပါ ဘာမထီ ရယ်"

"ဟင် ... နင့်အမိုးက ကလေးမွေးစားသွားတယ် ဟုတ်လား"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဖြူဥက အခု ကိုးနှစ်ရှိပြီလေ၊ လေးတန်းတောင် တက်နေပြီ၊ သူ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက အမိုးက ဆုံးသွားတာ ဆိုတော့လေ၊ သူလေးက သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကလေးလေး"

"အေးဟာ ... နင့်အမိုး ဆုံးသွားတာ စိတ်မကောင်းဘူး၊ အမိုးက အရ

မီးသဘောကောင်းပြီး ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ၊ ကလေးက နင်တို့ အမျိုးထဲက
ပဲလား"

"အင်း ... အမျိုးမကင်းဘူးပေါ့ဟာ"

(၂)

"ဘယ်သူလဲဗျ၊ ဒီတစ်ယောက်က"

ဦးမိုးမြင့်သူ မေးခွန်းကြောင့် ဘေးက ဦးခင်မောင်လတ်က တဟဲဟဲ ရယ်ကာ ဦးမိုးမြင့်သူကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

"ကိုမိုးမြင့်သူ ... ခင်ဗျား ဒီဆိုင်ကို မရောက်ဖူးဘူးထင်တယ်"

"ရောက်တော့ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ တစ်ကြိမ်ပဲ၊ အဲဒီတုန်းကလည်း သူ့ကိုမတွေ့လို့ ပါ"

"သူက အပိတ်လောက်ပဲဆိုတာ၊ ကြားအချိန်ထဲမှာ ဆိုရင် request တောင်းမှ ထွက်ဆိုတော့ တာဗျ"

"တော်တော်အဆိုကောင်းတာပဲဗျ၊ လူကလည်း တော်တော်ကိုလှ တာပဲ"

"ဟဲ ဟဲ ... အစ်ကို၊ ကိုစည်သူကြီး သိတယ်မဟုတ်လား"

"ဘယ်စည်သူလဲ၊ ကော်ဖီမစ်စ်လား ... သစ်လား"

ဦးမိုးမြင့်သူက ကိုဝဏ္ဏဦးဘက် ငဲ့ကြည့်၍ ပြန်မေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ကော်ဖီမစ်စ်လေ၊ အဲဒီ ကိုစည်သူကြီးတောင် ချဉ်းကပ်နေတယ် ကြားတယ် အစ်ကိုရ"

"အောင်မြင်သွားပြီလား"

"ဒါတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ရင် မေးကြည့်ပေါ့ဗျာ ... ဟားဟား၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားရော စိတ်ဝင်စား နေတာလား"

ဦးမိုးမြင့်သူက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"သူက အပျိုလား"

"ဟား ဟား ... ဒါလည်း အစ်ကို့ဘာသာ မေးကြည့်ပေတော့၊ နောက် တာပါဗျာ၊ ပိုင်ရှင် ရှိတယ် မကြားဖူးပါဘူး၊ အိမ်ထောင်မရှိဖူးတာလည်း သေချာပါတယ်"

တစ်ဝိုင်းထဲ အတူထိုင် စားသောက်နေကြသူတွေရဲ့ စကားတွေကို ဘာမထီက ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ နားထောင်နေလိုက်ပါသည်။ ။ မလှမ်းမကမ်း စင်နီမိုနီမိုကလေးပေါ်မှ ဒေဝီရဲ့ သီချင်းသံက ခပ်ငြိမ်ငြိမ် လေး ထွက်ပေါ် နေပါသည်။ ။ ခုံကလေးပေါ်ထိုင်ရင်း ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ သီဆိုနေတဲ့ ဒေဝီ ရဲ့ အသံရော ဟန်ပန်ရောဟာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိ။

ဘာလို့ ဒီလောက်ထိအောင် ပြောင်းလဲလှပလာပါလိမ့်လို့ ပင် ဘာမ ထီက အံ့သြနေပါသည်။ ။ ဒေဝီကို လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်ကပဲ ဒီဆိုင် မှာ ပဲ ဘာမထီ ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ ။ တအံ့တသြ သွားနှုတ်ဆက် ခဲ့ရပါသည်။ ။ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ ကိုးနှစ်ကျော် ရှိသွားခဲ့သည့် အတွင်း အ င်မတန် ချောမောလှပကာ "Let us"ဆိုတဲ့ ဝိုင်ဘားမှာ ကျော်ကြား လူကြိုက်များ နေတဲ့ သီချင်းဆိုသူ တစ်ယောက်အဖြစ် ဒေဝီက အောင်မြင် နေလေသည်။ ။

"မင်းသမီးတောင် ဖြစ်ရင်ဖြစ်သွားမှာ နော် ... ခင်ဗျား"

"ဟုတ်လား ... ဘာလို့ လဲ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်တော့မလို့ လား"

"အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို ငုံဆေးကြော်ငြာကလေး သူ သီချင်းဆို နေတာနဲ့ ရိုက်ပြီး ကြော်ငြာသွားတာလေ၊ လွှင့်နေတာ လူကြိုက်များ နေတာပဲ၊ ကြော်ငြာတွေတော့ ရိုက်ဦးမလိုလို ကြားတယ်"

"အသံက တော်တော်ကောင်းတာပဲ"

"လူလည်း တော်တော်လှပါတယ် ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

"တော်တော်လေး သဘောကျနေရင်လည်း ပန်းကုံးလေးဘာလေး သွားချီးမြှင့် လိုက်လေဗျာ"

"ပန်းကုံးတော့ သွားမစွပ်ချင်ပါဘူးဗျာ"

"ပန်းကုံးမစွပ်ချင်ရင် crown လေး စွပ်လည်း ရတယ်၊ ကိုယ်တိုင် မတက်ချင်ရင်လည်း ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ချီးမြှင့်ခိုင်းလို့ ရပါတယ်"

"ဟိုချာတိတ်တွေကိုလား"

"ဒါပေါ့ ... ခေါ်လိုက်ရမလား"

ဦးမိုးမြင့်သူတို့ အုပ်စု ဒေသီကို ပန်းကုံးစွပ်ဖို့ ကရောင်းစွပ်ဖို့ လူခေါ်ကြ မေးကြ စီစဉ်ကြနှင့် စားပွဲနားမှာ ရုံးစုရုံးစုဖြစ်နေပါသည်။ ။ ဘာမထိက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ ။ စီးပွားရေး သဘောအရ နီးစပ်ခင်မင်ဆက်ဆံဖြစ်နေပေမယ့် လူရင်းတော့လည်း မဟုတ်တဲ့ ဦးမိုးမြင့်သူဟာ လူလွတ်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။

အင်းလေ ... ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ပန်းကုံးပဲ စွပ်ချင်တဲ့ သူ စွပ်မှာပေါ့။ စားသုံးသူလူမျိုး တစ်ရောတစ်ပါးကို "လူပျိုများ သာ ပန်းကုံးစွပ်ရန်" လို့ ကန့်သတ်ထားလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီစားပွဲဝိုင်းမှ တက်သွားသော ကရောင်းလေးတစ်ခုကို ဆိုင်ကဝန်ထမ်းလူငယ်က

စင်ပေါ်တက်ပြီး ဒေဝီဦးခေါင်းထက်၌ တပ်ဆင်ပေးလေရာ ဒေဝီက သီချင်းဆိုရင်းကပင် စားပွဲဘက်သို့လှမ်း၍ ခေါင်းကလေးညွတ်သည်။ ။

အဲဒီနောက်တော့ ဦးမိုးမြင့်သူ တောင်းလိုက်တဲ့ သီချင်းကို နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်ကာ ဆိုနေပါသည်။ ။

"ကိုဘာမထီ"

"ဗျ"

"တိတ်နေပါလား ဒီနေ့"

"မတိတ်ပါဘူးဗျ"

"ခင်ဗျားရဲ့ ဝိုင်ဘားလေးကတော့ တော်တော်အောင်မြင်တယ်ဗျာ၊ ကြည့်ပါဦး လူကို ပြည့်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျားအိုင်ဒီယာ ကောင်းတယ်"

"ကျွန်တော့်အိုင်ဒီယာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကျော်ကြီးအိုင်ဒီယာပါဗျာ၊ ကိုကျော်ကြီး လုပ်ချင် တယ်၊ လုပ်ဖြစ်မယ်၊ အတူရှယ်ယာပါမလား ဆိုလို့ သာ ကျွန်တော်လည်း သူပြောတဲ့ ငွေလောက်တော့ နိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာလေးထဲမို့ ငွေသာထည့်လိုက်တာ၊ အားလုံး ကိုကျော်ကြီးပဲ စီစဉ်ပြင်ဆင်တာပါ၊ ဒက်ကရေးရှင်းတွေ ဘာတွေ အားလုံး သူ့အိုင်ဒီယာပါပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုအက်ဒီက အားလုံးပြီးစီး၊ ဆိုင်ဖွင့်လည်ပတ်အောင်မြင်နေပြီးမှ လက်တင်လေး အမြတ်လာစောင့်ယူသလိုပါပဲ၊ ဖွင့်ပွဲတောင် ကျွန်တော် မရောက်လိုက်ပါဘူး၊ ကိုအက်ဒီကမှ ဖွင့်ပွဲပါ လာဖွင့်ပေးလိုက်နိုင်သေးတယ်"

"စင်္ကာပူမှာ စီးပွားရေး သောင်းကျန်းနေတာပေါ့လေ"

"အာ ... အဲလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စင်္ကာပူက ကျွန်တော်နဲ့ ကိုအက်ဒီရဲ့ ထမင်းဆိုင်လေး ကလည်း ကံလိုက်သွားလို့ အောင်မြင်သွားလို့

သာပါဗျာ၊ ဒီလောက်ကြီး လုပ်ငန်းအကြီးကြီးတော့ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

"ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဘာမထီကတော့ ကြည့်လိုက်ရင် ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နဲ့ ၊ ဒီဆိုင်ရော ဟိုမှာ ရော သူ့ဆိုင်တွေက အရမ်းအောင်မြင်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် သာ သူ ငွေပိုတာလေး လာထည့်ထား ပါရစေဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆီ ရောက်လာတာပေါ့။"

"အာ ... ကိုဝဏ္ဏကလည်း ဗျာ၊ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးသမား အစ်ကိုကြီးတွေဆီက နည်းလေးနာလေး အတုခိုးချင်လို့ လာပေါင်းလို့ ရအောင် လူရာဝင်ရုံလေး ငွေခြစ်ကုပ်စုပြီး လာကပ်ရတာပါ။"

"အပိုတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ဘာမထီရာ၊ အသက်လေးက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘယ်သူ့အတွက် ဒီလောက်ငွေရှာနေတာလဲ၊ ဖျပ်ဖျပ် ဖျပ်ဖျပ်နဲ့ နာမည်က ထွက်လာ တက်လာတာ၊ သမီးရှင်တွေ မျက်လုံးတွေ ဘာတွေ ပြူးပျက်ထွက်ကုန်ပြီနော်၊ ရည်းစားရှိတယ်လည်း သတင်းမကြားတော့ ဟိုကဖိတ် ဒီကခေါ်တွေ့နဲ့ ကြားပါတယ် သတင်းတွေ။"

"ဟာ ... ကိုဝဏ္ဏကလည်း ၊ အဲလိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သားက ငယ်ပါသေးတယ်ဗျာ ... ဟဲ ဟဲ"

"ဒီသားက ငယ်ပေမယ့် မလွယ်ဘူးနော၊ သူ့ခြေလှမ်း ပြန်ကြည့်ထား ရမလို့ပဲ၊ သွက်တယ် ... သွက်တယ်"

"ဘာမထီ"

သူတို့ စကားနှင့် သူတို့ အာရုံနှင့် ရယ်ကာမောကာ လေဆက်အရှိန်ရနေဆဲ နောက်နားက ခေါ်သံကြောင့် စကားသံတွေ ပြတ်တိတ်ကာ အား

လုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ ဝိုင်းနား ဒေဝီ လာရပ်တာထက် ဘာမထိုနာမည် ခေါ်လိုက်တာကို အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေကြပါသည်။

ဘာမထီက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်ကာ ပြုံးရင်း ...

"အေး ... နင် အသံတော်တော်ကောင်းတာပဲ ဒေဝီ"

ဒေဝီက လှလှလေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"မိတ်ဆက်ပေးပါဦး ဘာမထီ၊ ဒေဝီကို အားပေးတဲ့ ချီးမြှင့်တဲ့ အစ်ကို တွေနဲ့ "

"အား ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါက ကိုဝဏ္ဏဦးတဲ့ ၊ ဒါက ဦးခင်မောင်လတ်၊ အဲ ... ကိုခင်မောင်လတ်ပါနော ... အစ်ကို၊ ဆောရီး ဆောရီး၊ ဒါက ကိုမြတ်လင်းတဲ့ ၊ ဒါကကိုမိုးမြင့်သူ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် အသီးသီးပါပဲ၊ နင့်အသံကို တော်တော်ချီးကျူးနေကြတာ၊ တကယ်လည်း ကောင်းတာပဲ ဒေဝီ"

"ဒီလောက် ခင်မင်ရင်းနှီးရက်နဲ့ ခုနက မသိသလို တိတ်နေသေးတယ် မှ ငနဲ့ ဘာနဲ့ ၊ ဒေဝီနဲ့ ခင်ပါတယ်လို့ တစ်လုံးမှ မပြောဘူးလေ"

"တကယ့် အသံရော လူရော ဘာမှ ပြောစရာမရှိတဲ့ စတားကိုမှ ကိုယ့်ဆိုင်မှာ ရအောင် ဆွဲခေါ်ထားလိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား ဘာမထီ၊ အပိုင်ချုပ်ထားလိုက်တာပေါ့"

"အာ ... ဟာ ... အဲလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကိုဝဏ္ဏရာ"

ဒေဝီက မျက်ခုံးလေးပင့်တက်သွားရင်း ...

"ဟင် ... ဒါ နင့်ဆိုင် ... ဟုတ်လား၊ ပိုင်ရှင်က ဦးကျော်မင်းသူ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော်နဲ့ ဒေဝီက High school တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ပါဗျာ၊ ဆယ်တန်းပြီးတော့ ကွဲသွားကြတာ ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ် ရှိပါပြီ။ ကိုကျော်ကြီးက ဒီမှာ ဆိုင်ကိစ္စ သူပဲဦးစီးရင်း ဖျော်ဖြေရေးအတွက် အဆိုတော်ရွေးတာ ဂစ်တာသမားရွေးတာ အားလုံး သူ့ဟာသူပဲ စီမံခန့်ခွဲ လုပ်ကိုင်ထားတာ။ ကျွန်တော်က အသေးစိတ်မသိဘူးဗျာ။ ဟိုးတလောကမှ ဆိုင်ကိုလာရင်း ဒေဝီ သီချင်းဆိုနေတာ သိတာ။ သူနဲ့ တွေ့ပေမယ့် သူ့ကိုတောင် ဆိုင်ထဲ ရှယ်ယာပါတယ် ဘာညာ မပြောဖြစ်တာပါ ..."

ငါကပိုင်ရှင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးဟ ဒေဝီရ၊ နင်ပြောတဲ့ ဦးကျော်မင်းသူ ပါပဲ။ ငါက ရှယ်ယာ လေးနည်းနည်းတင် ထည့်ထားတာပါ။"

"ဒီကောင်က လျှို့ဝှက်ထားတာဖြစ်မယ် ညီမ၊ လျှို့ဝှက်တယ် ဒီကောင်လေးက။ နောင်ဆို သိချင်တာ သေချာကုပ်နှိပ်ပြီးသာမေး ... ဟား ဟား။"

အဲဒီနောက် ဘာမထီတို့ ဝိုင်းက တစ်ဖွဲ့လုံးနှင့် ဒေဝီတို့ အချင်းချင်းမေးတာ မြန်းတာ စူးစမ်းတာ မိတ်ဖွဲ့တာ နောက်ပြောင်တာတွေက အတန်ကြာကြာတိုင်အောင်ပင်။ ဒေဝီဆိုတာလည်း ခေသူ မဟုတ်ဆိုတာ ပြန်တွေ့ကြတဲ့ အကြိမ်အနည်းငယ်မျှနှင့် ဘာမထီ အကဲခတ်နိုင်ပြီးပါပြီ။ ဘယ်လို လူမျိုးတွေကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမည်ဆိုတာ ပါးနပ်ကျွမ်းကျင်အဆင့် ရှိပါသည်။"

ဒီလူစုထဲမှာ တော့ ကိုဝဏ္ဏနှင့် ဘာမထီက လွဲရင် ကျန်တာတွေက အိမ်ထောင်သည် တွေပါ။ ကိုဝဏ္ဏပင်လျှင် စေ့စပ်ထားတဲ့ ချစ်သူရှိပြီးသား။ မကြာခင် မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲရန် စီစဉ်လျာထား ပြီးသားပါ။ သို့ပေမဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ပါးနပ်သောအထာတစ်ခုသာ လိုအပ်တာ။ အိမ်ထောင်သည် တို့ ကလည်း အိမ်ထောင်သည် တို့ ၏ သိက္ခာအထာနှင့် ဝမ်းထဲက

စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးတော့သာ ဒေဝီအလှကို ခံစားတာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

ဒေဝီသည် လည်း ဒီအသက်အရွယ် အမျိုးသားတွေ သူ့ကို ဘယ်လို တဟဲဟဲလုပ်လုပ် ဘယ်လို မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ကြည့်။ ဒီလိုကြည့်တိုင်း ဟဲ တိုင်း ကိုယ့်ကိုကျနေမယ့် လူပျိုလူလွတ်ထင်နေရလောက် အောင် အရိုး ခံ အ,အလေး မဟုတ်ပေ။ သူ့အထာလေးနဲ့ သူ တရင်းတနှီးနေလို့ ရသ လောက် ဘောင်ထဲ က တရင်းတနှီးပေါ့။

ဘာမထီက ထိုလူစုနှင့် ဒေဝီ အပြောအဆို အရယ်အမောတို့ ကို ဘေးက ပွဲကြည့်ပရိသတ် လုပ်နေလိုက်ပါသည်။ ။ ဒေဝီကိုလည်း ပညာ လေး အထာလေးတွေ မဆိုးဘူးလို့ အမှတ်ပေးနေမိ ပါသည်။ ။ အတွေ့အကြုံလည်း မနည်းလောက်ဘူးလို့ မှတ်ချက်ချနေမိပါသည်။ ။ အ တန်ကြာတော့ ဒေဝီလက်ထဲ ထိုလူတစ်စု၏ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်လေးခုလည်း ဆုပ်ကိုင်မိပြီ။ ထိုသူတွေအဖို့ တော့ ဒေဝီ ဟာ ဒီဆိုင်မှာ သီချင်းဆို တာ သိပြီးတဲ့ နောက် အဆက်အသွယ်ရဖို့ ရာ မခက်။ ဒီတော့ နှုတ်ဆက်ကြ ပြန်ကြဖို့ ပြင်ကြသည်။ ။

"ဘာမထီ မပြန်သေးဘူးလား"

"ကျွန်တော် မပြန်သေးဘူးဗျ၊ ကိုကျော်ကြီးက ဒီနေ့မိုးချုပ်မှ ရောက် မယ် ပြောထားလို့ ကျွန်တော် ခဏစောင့်ဦးမယ်၊ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့ ပါ"

"ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုလည်း ကျန်ခဲ့ပါကွာ၊ ဒါဆို ကိုယ်တို့ ပြန်မယ်၊ ဒေဝီ ကိုယ်တို့ ပြန်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ နောက်လည်း သီချင်းလာနားထောင်ပါနော်"

"စိတ်ချပါဗျာ၊ ရောက်လာဦးမှာ ပါ"

ကိုဝဏ္ဏဦးက ဘာမထီ ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲရိုက်ကာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုနှင့်

ကျီစယ်သလို ကြည့်ပြီး နောက် သူတို့ လူစု ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။ ။
ဒေဝီနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို အရှိထက်လည်း ပိုမိုတွက်ရင် တွက်ကြပေလိမ့်မည်။ ရှင်းပြနေဖို့ လည်း သိပ်မလိုပါပေ။

ဒေဝီက ဘာမထီ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သော စားပွဲသော နေရာလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ပါသည်။ ။ ဒီဆိုင်မှာ တော့ ဒေဝီက အထူးအခွင့်အရေး ရပုံရှိတဲ့ အဆိုတော် ဖြစ်ပုံရသည်။ ။ သူ့ကို လူကြိုက်များလှတာ၊ သူ့ကြောင့် လာတဲ့ ပရိသတ်ဧည့်သည် မနည်းတာလည်း ကိုကျော်ကြီးထံမှ ဘာမထီ သိထားပါသည်။ ။

"နင်က နင်လည်း ရှယ်ယာပါတဲ့ ဆိုင် ဆိုတာတောင် ငါ့ကိုမပြောဘူး"
"

"စကားမှ မစပ်တာဟ၊ အလကားနေ ပြောနေဖို့ လည်း လိုမှ မလိုအပ်တာ"

"ဟယ် ... ငါ ဒီမှာ ဆိုနေတာ မြင်တာနဲ့ ပြောဖို့ က စကားစပ်နေပါပြီ နော်"

"ကြုံတော့လည်း ပြောပြမလို့ ပါဟာ"

"နင်က စင်္ကာပူမှာ စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ထားတာဆိုတာတောင် ပြောသေးတာပဲ"

"ဒါက စတွေ့တွေ့ချင်တုန်းက နင် အခု ဘာလုပ်နေလဲလို့ နင်က မေးတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ငါစလုပ်တဲ့ အလုပ်လေးပြောပြတာ အဲဒီဆိုင်က တော့ ငါကဟိုမှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ အချိန် ကတည်းက ကိုအက်ဒီ ဆိုတဲ့ အစ်ကိုကြီးက ဦးစီးပေးပြီး ငါပါလုပ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် အဲဒါက တော့ ပြောဖြစ်တာပေါ့ဟာ"

"ငါ့ကို နင့်ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်လေး ကွန်တက်နံပါတ်လေး ပေးထားဦးလေ"

"အာ ... ငါ့ကတ် ပါမလာဘူးဟ၊ နင့်ကတ်ရှိရင်ပေးလိုက်၊ ငါ လှမ်းပြီး Miss call ပေးလိုက်မယ်"

"အင်းပါ ငါ့ကတ်ပေးလိုက်မယ်၊ တကယ်လည်း ဆက်ဦး"

"အင်းပါ"

"တခြားရော ဘာစီးပွားရေးတွေ လုပ်နေသေးလဲ သူဌေးရယ်"

"အာ ... ဘာမှ သူဌေးမဟုတ်သေးပါဘူးဟာ"

"နင် ရွှေတဆုပ်နဲ့ ရော တွေ့ဖြစ်သေးလား"

"အင်း ... တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ပါတယ်"

"ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ၊ အိမ်မှာ လား အပြင်မှာ လား"

"တစ်ခါတလေ သူတို့ ရုံးဘက်ရောက်တာနဲ့ ရုံးဆင်းချိန်ကြိုရင်တွေ့တာမျိုးပါ၊ အဲဒီဘက်မှာ ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရုံးလည်း ရှိလို့ ရောက်တတ်တယ်"

"အမယ် ... တမင်သွားတွေ့ရင်လည်း တွေ့တယ်ပေါ့ဟယ်၊ သတိတော့ထားဦးနော်၊ နင့်ရွှေက ဂေါက်ကြောင်မ"

"ဟင် ... ဘာလို့ ဂေါက်ကြောင်မလဲ"

"အင်း ... မပြောချင်ပါဘူးဟာ၊ ဒီလိုပဲပေါ့၊ သူ့အကြောင်းကို နင်သိတဲ့ အပေါ်ယံထက် ပိုသိ ချင်တာ ရှိလာရင်တော့ ငါ့ကိုမေးပေါ့၊ ငါတို့ မတွေ့ကြတာ ကိုးနှစ်ကျော် မဟုတ်လား၊ ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို အများကြီး ပြောင်းလဲစေနိုင်တာလေ"

ဘမထီက ဒေဝီကို ပြုံး၍ ကြည့်ကာ အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလို
က်ပါသည်။ ။
